Cutia cu mărgele

REVISTA LICEULUI TEHNOLOGIC CORBU

Anul I, numărul 5, 2019

Editorial-Discurs final

Cum ar fi să empatizezi cu un profesor

Povestea mea Erasmus,

cu profesor Mariana Pascariu

Când se termină liceul…

Despre „Tinerii dezbat”

LICEUL TEHNOLOGIC CORBU

2019

CUPRINS

1.Editorial-Discurs final

2.Povestea mea Erasmus, cu profesor Mariana Pascariu

3.Evocarea evenimentelor din Săptămâna Şcoala altfel! cu Mădălina Moldovan , a 10-a A

4.Un gând dulce-amărui, cu Noemi Kristea, clasa a 10-a A

5.Frumuseţea stă întotdeauna în simplitatea lucrurilor, cu Crina Blagu, clasa a 10-a A

6.Sfârşitul şi începutul de drum cu Larisa Csatlos, clasa a 10-a A

7.Ascultând melodia, cu Daniela Zănoagă, clasa a 10-a A

8.Înţelegere şi respect, Kinga Bege, clasa a 10-a A

9.Când se termină liceul…., Ana Majoran, clasa a 10-a A

10.Cum ar fi să empatizezi cu un profesor, Sidonia Nache, clasa a 10-a A

11.Despre „Tinerii dezbat”, Ana Nistor, clasa a 10-a B

12.Blaise Pascal

13.Laureaţii Promoţiei 2019

14.Debut-fotoreportaj Tamas Ilyes, clasa a 9-a B

15.Urare de sfârşit de an şcolar de la Consiliul Elevilor, Carina Ţepeş Focşa, clasa a 10-a B

Distinși dascăli, iubiți elevi, dragi părinți, onorată asistență,

Trăim astăzi, ca de 26 de generații, un moment emoționant, special, unic, pentru fiecare generație în parte. Promoția 2019 încheie un ciclu de învățământ. În urmă cu 4 ani, niște boboci păşeau, pentru prima oară, pe porțile școlii. Au simțit teama de necunoscut. Timp de 5-6 ore, zilnic, aici era casa fiecăruia. Au început un drum împreună, alături de părinții de dimineață, un drum al cunoașterii și mai ales al autocunoașterii. Au promovat, au avut succese, au învățat să depășească insuccesele, s-au bucurat, au biruit dificultăți. A fost un contract semnat între elevi și profesori, la care cu toții s-au angajat. Dragi elevi ați dobândit deprinderi, v-ați lărgit orizontul,ați aflat lucruri noi, ați descoperit o altă față a lumii, ați văzut care vă pot fi limitele și, mai ales, v-ați uitat în sinele vostru. V-au fost alături colegii mei, părinții de dimineață, cei la care veți putea apela ori de câte ori aveți nevoie. Școala v-a pus la dispoziție și baza ei materială, pentru o muncă temeinică, bazată pe respect.

Stimați părinți, vă mulțumim că ne-ați fost alături și sperăm că am răspuns exigențelor dumneavoastră. Împreună, părinți și profesori, ne-am dat mâna să sprijinim vlăstarele care astăzi își iau zborul. Cu toții ne dorim ca ei să fie oameni, întregi, curajoși, perseverenți, tenace, să nu cedeze în fața greutăților, să li se împlinească visele și așteptările.

Vă mărturisesc mulțumirea mea de a fi parte dintr-un colectiv excepțional de o mare valoare umană și profesională. Toți, personal didactic, auxiliar și nedidactic am depus eforturi ca acest locaș să funcționeze.

Am fost sprijiniți de către autoritățile locale. Cel mai mare beneficiu au fost cele 39 de burse acordate în semestrul I, în valoare de 20000 de lei, precum și 60 de burse, acordate în semestrul al II-lea, în valoare de alți 20000 de lei.

LTC înseamnă proiecte precum Antreprenoriatul verde, prin intermediul căruia am descoperit și valorificat comorile locale: oameni, povești, fotografii; înseamnă calificările la etapele județene ale olimpiadelor de limbă română, geografie, religie, sport; înseamnă echipele de handbal, fotbal, rugby-tag și oină; organizarea fazelor județene de lectură și dezbateri; înseamnă revista școlii; site-ul; lotul de silvicultură; practica la unitățile comerciale, precum și ocoalele silvice din zonă. Un gând aparte elevilor de la clasa a 12-a B pentru felul în care au fost implicați în diverse activități din cadrul școlii. Vă mulțumim și vă vom simți lipsa.

Generației 2019 îi dorim pași hotărâți în misiunea aceasta frumoasă, imposibilă și minunată numită viață. Mult succes în tot ceea ce vă propuneți!

Corbu, 31.05.2019

Director, profesor Mirela Laurențiu

Desi pare o poveste, totul e real

În anul 2008, eram recent titulară pe catedra Economic – Administrativ –Comerț , la Liceul Tehnologic Corbu – Harghita. Un liceu micuț, situat într-o zonă de munte izolată în centrul Transilvaniei. Elevii liceului provin de pe Valea Bistricioarei, din familii cu posibilități materiale reduse, familii dezbinate cu părinți plecați în străinătate. Privind din această perspectivă, nici viitorul lor nu părea prea promițător.

Iubesc copiii. De câte ori mă uit în ochii lor luminoși și văd acel licăr neastâmpărat al curiozității, al inocenței, al viselor fără limite, știu că menirea noastră, ca dascăli, nu este doar aceea de a le transmite niște cunoștințe și de a-i îndruma, ci de a le împărtăși din lumina noastră, pentru a le fi călăuză pe tot drumul vieții și de a le insufla acele valori care să-i pregătească pentru viață.

În acea perioadă a apărut și oportunitatea de a le oferi acestor copii, șansa unei experiențe inedite, deosebite: o mobilitate în scopul formării profesionale într-o țară europeană (Programul LLP, proiectele Leonardo da Vinci VET). Ideea de a-i scoate din conu

l de izolare și de rutină, de a-i provoca să-și descopere adevăratul potențial, de a-și depăși limitele, a părut incitantă și totodată, provocatoare și pentru mine. Deoarece pentru profilul tehnic, calificarea: Tehnician operator tehnică de calcul, oportunitățile de pregătire practică la agenți economici de profil erau inexistente, iar baza materială nu oferea resurse suficiente pentru o formare de calitate, se impunea găsirea unei soluții. Așa încât: „La muncă !" – mi-am zis. Rezultatul: am depus primul proiect „Mobilitate educațională în scopul eurointegrării profesionale", runda 2009, pentru care am obținut și finanțare.

Vestea obținerii finanțării a fost ca o sărbătoare, s-a transmis ca o undă de emoție în toată comunitatea școlară și apoi în toată zona. Plecarea a 20 de elevi ai liceului, pentru instruirea practică într-o companie germană, era ceva WOW ! Și chiar părea incredibil.

Implementarea a venit și ea cu provocările ei: formulare, termene, condiții, selecție, schimbarea partenerului de primire Vitalis-Germania, cu Centrum Kształcenia Praktycznego-Wroclaw- Polonia, virarea târzie a banilor în cont, pierderea rezervărilor la avion. Copiii cu emoțiile lor, noi cu ale noastre! Însă totul e bine, când se termină cu bine. Pe data de 09.04.2010 „decolam" cu autocarul spre Wroclaw. Călătoria a fost lungă, obositoare, dar frumoasă.

Primirea în Wroclaw a fost călduroasă, după cazarea în apartamentele din zona centrului universitar, a urmat o ședință de informare, de stabilire a programului, a sejurului și un tur al orașului. Orașul l-am găsit trist și îndoliat de tragedia aviatică în care și-au pierdut viața președintele și 96 demnitari polonezi.

De luni am început practica la Centrul de Pregătire Profesională Wroclaw, în cele trei laboratoare: de circuite electrice, de automatizări și de programare, în două grupe. Dotările erau mult peste așteptările noastre. De altfel, centrul asigura formarea profesională a elevilor și adulților din toată regiunea, deci dotările erau de ultimă generație. Complexitatea aparatelor a indus elevilor o teamă de a lucra cu ele, în plus, fișele de lucru, instrucțiunile erau în limba engleză, ceea ce sporea gradul de disconfort. Profesionalismul tutorilor, curiozitatea și dorința de cunoaștere a elevilor, au făcut ca aceste bariere să fie depășite cu ușurință. Satisfacția de a lucra cu aparatură atât de performantă, de a putea avea rezultate concrete (plăcuțe cu montaje de circuite electrice, să le verifice funcționalitatea, instrumente de panou cu microprocesor configurabile, care controlează variabile de proces cum ar fi: temperatură, presiune, forță, umiditate, poziție, programe care au introdus comenzi de afișaj, etc) a făcut din cele 4 săptămâni de stagiu, o perioadă plină de satisfacții, încât așteptau cu nerăbdare o nouă zi de practică în care să beneficieze de noi experiențe.

Pe lângă programul de instruire practică o săptămână elevii au participat zilnic la un curs de limba engleză, unde și-au îmbunătățit competențele lingvistice în limba de comunicare în proiect, și-au consolidat vocabularul necesar în comunicarea curentă, dar și cea din mediul profesional.

Și pentru ca experiența să fie una la superlativ, în toate sfârșiturile de săptămână, am beneficiat de un program cultural intens. Excursiile în regiunea Swidnica: Biserica Unică a Păcii (sec.XVII), Castelul Ksiaz (sec.XVIII- Perla regiunii Silezia de Jos), Galeriile subterane din regiunea Osówka (1943, au fost considerate ca o posibilă fabrică secretă de arme a lui Hitler). Excursia de 2 zile în Cracovia (Cartierul evreiesc, vechea și noua fabrică a lui Schindler, Castelul Wavel, Biserica Sf. Petru și Pavel), au îmbogățit bagajul cultural.

După aproape 10 ani de la proiect, mulți dintre beneficiarii proiectului recunosc că acesta a avut un rol important în orientarea lor profesională, le-a consolidat încrederea în forțele proprii, i-a motivat în continuarea studiilor în domeniu: 3 absolvenți ai Universității Tehnice Cluj, un masterand pe inginerie rutieră, o angajată la o firmă producătoare de piese și componente pentru mașini în Cehia, un inginer proiectant NVH la Segula Technologies, iar pe alții i-a stimulat în continuarea studiilor, în alte domenii (psihologie, sociologie, economie, drept).

Cel de-al doilea proiect LdV a obținut finanțare în runda 2012 „Formare profesională europeană în domeniul comerţului modern" - și beneficiari au fost 20 elevi clasa a X-a Comerț, toți cu o situație materială și socială precară (orfani, familii monoparentale, fără venituri), o parte cu risc de abandon crescut.

Până în acel moment, nici unul dintre ei nu mai fusese într-un oraș mare, nu circulase cu troleul, tramvaiul sau metroul și nu mai zburase cu avionul. M-a impresionat aici, teribila luptă psihologică între dorința de a fi parte a unei asemenea experiențe și teama de necunoscut. La întoarcere, toți au recunoscut că cele trei săptămâni, s-au derulat ca un vis. Noroc cu multitudinea de poze și filmulețe, dovezi că totul a fost real.

Drumul spre București, emoțiile primei călătorii cu avionul, întâmpinarea călduroasă a gazdelor, cazarea la apartamentul Casa da Educacao, care a devenit casa de lux a frumoasei noastre familii, timp de trei săptămâni. Și abia acum începe provocarea: repartizarea la practică în 7 magazine Pingo Doce, în grupe de câte trei elevi, în marile cartiere ale Lisabonei. Deplasarea se realiza cu metroul, fiecare primind un card valabil pe durata mobilității. Complicat mai e și cu metroul: atâtea peroane, trenuri și tuneluri și toate identice, cum să le reții. Și cum să-i explici tutorelui că ai întârziat din prima zi, pentru că te-ai rătăcit. Privind în urmă totul pare extrem de amuzant, numai că atunci nu prea era.

Formarea practică a fost realizată la cel mai înalt nivel. Experiența tutorilor în îndrumarea elevilor, abilitățile de comunicare, atitudinea caldă, protectoare, au făcut ca integrarea să fie ușoară, iar relația cu aceștia, una deschisă.

Excursiile la Porto, la Cascais, la Capul Roca, la Castelul Sintra, la Mănăstirea Heronimos, la Fatima, ieșirile în oraș și vizitele la Muzeul Fado, Muzeul Caleștilor, Elevator, Oceanariu, ne-au apropiat de valorile istorice, culturale și tradiționale ale Portugaliei.

Cu siguranță Erasmus + schimbă vieți ! Personal, am simțit acest lucru din licărul din ochii acelor care au reușit să trăiască o astfel de experiență, din încrederea dobândită, din motivația cu care s-au întors, din curajul cu care s-au avântat în viață și și-au urmat visele. Însă cel mai mult m-a impresionat remarca unui participant: „Dacă am făcut față acum, pot să fac față la orice îmi propun !"

Prof. ec. Pascariu Maria

Evocarea evenimentelor din Săptămâna Școala altfel!

În Săptămâna *Școala altfel*, am experimentat lucruri noi, am fost pusă în fața unor lucruri inedite. Nu credeam vreodată că voi trece prin asemenea experiențe. În prima zi a săptămânii, am fost părtașă la un joc interesant. Mai exact, am intrat într-un labirint al cunoașterii, în care singur îți puteai alege calea. La răscruci, plecai spre o viață sănătoasă, cu sport, și o alimentație echilibrată sau spre o viață plină de tentații, în care primau distracția, cluburile, drogurile. Am reușit să identificăm dorințe, valori, ne-am pus întrebări despre propriile limite.

Ziua a doua a fost cea a *Teatrului de improvizație*. Am primit o tematică, timp, am fost distribuiți în 6 echipe și a trebuit să finalizăm printr-un spectacol. Echipa mea a trebuit să prezinte: *Cenușăreasa*, într-o manieră modernă. Evident am distribuit-o pe cea mai frumoasă fată, din punctul nostru de vedere, în rolul principal. Sora era o ființă rebelă, frumoasă și extrem de răutăcioasă. Prințul a primit și un nume: Valy, crai de Dorobanți, e băiat de bani gata, cu mașini luxoase, protagonistul cluburilor de fițe. O întâlnește pe Cenușăreasă la club, dar o alege pe fata cea rea, cu care se însoară. Apoi pleacă la Miami și trăiesc fericiți, până la adânci bătrânețe.

Ziua a treia a fost cea a documentarului despre România neîmblânzită. Am aflat lucruri inedite despre speciile protejate din țară, despre locurile frumoase, despre rolul nostru în protejarea naturii. Fiecare clasă implicată în proiect a trebuit să finalizeze cu realizarea unei planșe pentru protejarea mediului înconjurător.

Ziua a patra e ziua meseriilor. Clasa noastră a trebuit să prezinte meseria de cercetător. Nu a fost dificil, deoarece am adunat informații din istoria științifică. În a doua parte a zilei, au fost în curtea școlii pompierii de a Brigada din Corbu. Au fost demonstrații interesante, foc deschis, victime care trebuiau să fie salvate.

Ultima zi, a fost pentru mine personal, cireașa de pe tort. Am început cu o drumeție spre Piatra Șoimilor. Drumul din valea de unde ne-a lăsat clopoțelul, până la stâncă a durat vreo două ore, prin pădure, printre desișuri. Am ajuns sub stâncă. Iar noi tributari Instagramului, am început celebrele ședințe foto. Era firesc, fiindcă de jur împrejur un peisaj de basm ne încărca bateriile. A urmat un instructaj, o echipare, apoi o escaladare. Pentru mine a fost puțin dificil. A trebuit să îmi dovedesc forța, să îmi înving frica de înălțimi. A meritat. A fost minunat.

Mădălina Moldovan

Clasa a 10-a A

Un gând dulce-amărui

Emoția finalului și ideea că drumurile lor, curând, se vor separa îi fac pe elevi să se apropie și să se distreze pe cinste la petrecerea organizată în cinstea lor. Cu toate că distracția este pe primul plan, părinții sunt cei care trebuie să scoată bani din buzunar. E un lucru dorit și voit.

În trecut, petrecerea de absolvire era o bucurie a familiei, o simplă festivitate, câteva prăjituri, niște sticle de suc, acum vremurile s-au schimbat. Părinții contribuie substanțial la muzică, locație, ținută, coafor, machiaj, totul pentru ca absolventul clasei a 12-a, ajuns matur să fie în rând cu lumea. Nu mai sărbătorim numai cu familia, ci cu prietenii, cu întreaga comunitate.

E o modă, prin care se subliniază intrarea tânărului din lumea adolescentului, în cea a maturilor, a oamenilor cu responsabilități, a lucrurilor asumate. E un fel de rămas bun copilărie, bun venit maturitate. Urmează viața, cu bune și rele, de aceea Balul absolvenților rămâne o amintire frumoasă, plină de strălucire, un lucru extrem de important pentru adolescent.

Noemi Kristaly , clasa a 10-a A

Frumusețea stă totdeauna în simplitatea lucrurilor....

Balul absolvenților, petrecut în liceul nostru într-o zi de vineri-24.05.2019, e un eveniment unic și o tradiție unică. Dar anul acesta a apărut un paradox: o frumoasă tradiție a fost pusă sub semnul întrebării. Balul ar trebui să fie special, pentru fiecare licean în parte. La finele celor 4 ani de liceu, pentru unii sau 12 ani de școală, pentru alții, evenimentul ar trebui să fie impunător. E înainte de examene, ai nostalgii, regrete, amintiri. Pentru mine, rămâne unul dintre momentele memorabile ale vieții de licean. Paradoxul a fost dat de neconcordanța dintre cei care au organizat și cei care au participat.(Poate ar trebui regândite și aceste forme de manifestare.)

Vorbind strict, despre evenimentul din acest an, am o doză de regret. Cei care ar fi trebuit să fie omagiați, au refuzat cinstea. Au fost prezenți, ca simpli spectatori. Poate că nu le-a plăcut locația, sau ora, dar au fost colegii lor, noi-cei mai mici, de la care își puteau lua rămas bun. E momentul oricărei clase de a 12-a, de a spune bun rămas colegilor, profesorilor. E o șansă să petrecem un timp împreună. E un bun prilej să facem o paradă a modei, o paradă a spiritului nostru, să memorăm clipele petrecute împreună, pe coridorul școlii. Până la urmă e o alegere și o cale pe care fiecare are dreptul să pășească.

Ce aș fi vrut? Un timp mai lung, în care să dansăm, să ne distrăm, să râdem împreună, să evocăm.

Ca un adept al acestor manifestări, propun ca pe viitor să acordăm cu toții o importanță mai mare evenimentului, să ne implicăm toate clasele și mai ales să schimbăm data balului... Poate cândva în Săptămâna Școala altfel! Ar fi un mod de a încheia viața de licean, la nivelul școlii, extrem de plăcut.

Crina Blagu, clasa a 10-a A

Sfârșitul și începutul de drum….

Festivitatea de încheiere a celor patru ani de liceu e un lucru pentru care fiecare dintre noi ar trebui să se pregătească, timp de un ciclu școlar. Sfârșitul liceului înseamnă să nu mai ai statutul de elev. Pornești pe o cale diferită, care de astă dată poate să își aducă bucurii, dureri, împliniri, frustrări. Important este ca toți să creadă că sunt precum niște gladiatori care au învins în arenă.

La vârsta finalului școlii cu toți suntem tineri. Ne bucurăm să trăim clipa. Jocul și cântecul pe care le promovăm sunt iubirea de alții, de sine, de propriul destin. Absolvenții sunt niște tineri care trebuie să alunga gândul că sunt oameni slabi, neputincioși. Ei au înainte idealuri, modele, vise. Vor încerca să și le atingă. Vor aduna ani, apoi vor făuri o listă. Tot balastul îl vor înlătura. Astfel vor alunga pustietatea unui drum singuratic. Vor învăța că tot ceea ce fac depinde de colectiv, dar limitele, hârtoapele sunt ale fiecărui individ în parte, fiindcă fiecare moare singur!

Acum poate după ce trece euforia absolvirii, pare că e dificil. Dar nu e decât greutatea începutului de drum, necunoscutul. Au de partea lor timpul și tinerețea. Vor năzui să facă binele individual, precum și cel colectiv.

Larisa Csatlos, clasa a 10-a A

Ascultând melodia....

Ani de liceu, cu emoții, spune refrenul piesei Stelei Enache și a lui Florin Bogardo, pe mine personal mă transpune spre trecut: ce au însemnat, pentru absolvenții promoției 2019, anii de liceu. Sigur e incredibilul gând: ce repede trece vremea, cum niște copii, cum erau ieri, au devenit oameni mari.

La școală, acasă, primim multe sfaturi, nenumărate repere. Însă niciunde nu învățăm să ne luăm rămas bun. Brusc după 140 de săptămâni, adică după 700 de zile de școlar efectiv, te afli față în față cu separarea. E o despărțire de liceu-cu reguli, profesori pedanți sau indulgenți, de prieteni, tovarăși într-o aventură numită școala, de adolescență, vârsta primelor iubiri, primelor dureri. E sfâșierea unei părți din suflet, proces firesc de maturizare. Urmează alte povești, alte căi, alte neînțelesuri. La revedere școala...

Vineri, 31.05.2019, între două reprize de ploaie, niște tineri frumoși, aroganți, emoționați sau sfidători, cu toții îmbrăcați de sărbătoare, cu eșarfe mov sau verde, conduși de cei doi diriginți, prin glasul șefei de promoție și-au luat rămas bun de la școală, generația 2019. Au fost emoții, mulțumiri, regrete, lacrimi și flori. Ceasul festiv a fost imortalizat în imagini foto și video. În școală au dobândit informații, și-au format competențe, pe care le vor folosi în viitor, într-un alt timp pe care nu îl vom putea monitoriza așa de riguros în săptămâni și zile. La revedere școală unde dai de greu la română sau matematică, bun venit viață unde nu știi cum e...

Daniela Zănoagă, clasa a 10-a A

Înțelegere și respect

Familia este mediul în care venim pe lume, ne dezvoltăm, la rândul nostru, deprindem cum să avem o altă familie. Este locul unde găsim înțelegere, liniște respect și soluții la problemele care mă frământă. Există însă și niște condiții: acolo să fie dragoste, înțelegere, comunicare și respect. O familie unită este menținută dacă principala valoare este stima. Apare echilibru, deschiderea, dorința fiecărui membru al acestei mici comunități a avea un rol bine definit, bine conturat, bine completat. Apar generații, bunici, părinți, copii, nepoți. Fiecare are un punct de vedere propriu, fiecare are o părere și o mentalitate. Dar aici se învață: îmi pare rău, iartă-mă, îmi dai voie să... Aici înveți să spui bună ziua. Aici înțelegi că e dificil să nu respecți limitele, să treci bariere. Trebuie să faci ceea ce e corect, ceea ce e bine, să accepți că ai greșit, ți se face o observație, dar nu e în detrimentul tău, ci pentru tine. Înveți să își apreciezi aproapele, să fii tolerant, echilibrat, om cu bune și cu rele. Înveți să asculți și să fii asculta. Toate le pui în sertarele minții și sufletului, pentru ca mai apoi să le dai și altora.

Familia este și va fi mereu pe primul loc.

Bege Kinga-Maria, clasa a 10-a A

Când se termină liceul….

Am fost părtașă unui fenomen extrem de interesant: toți liceenii abia așteaptă să termine cei 4 ani de liceu. Asta se întâmplă încă de atunci când intră pentru prima oară pe porțile școlii. E poate o dorință de maturizare sau mai degrabă o proiectare a unui viitor incert. În ultimul an de liceu, auzi pe coridoarele școlii laitmotivul: *anul ăsta și scap*!; *abia aștept să plec*…! Dar timpul se scurge fără scăpare și în ultima săptămână: *parcă aș vrea să mai fie; regret că se termină*…

Uneori ai vrea să ai puterea de a rosti magica formulă: *oprește, Doamne trecerea*. Dar ea, trecerea nu poate fi oprită. Cu atât mai mult în liceu, loc în care își adâncești visuri, îți formulezi țeluri, irosești timp, profiți de noi experiențe, faci experimente. Ești insurgent și divergent. Te bucuri de timpul pe care îl ai! Școala o împarți între ceea ce îți place, ceea ce îți trebuie, dar nu îți place și ceea ce ai vrea să nu faci! Momentul activităților plăcute este timpul pe care îl valorifici cel mai bine. Te descoperi, înțelegi și începi să accepți la ce ești bun și la ce nu. Apar deciziile: ce vrei să faci cu viitorul tău. Dacă timp de patru ani, te-ai plâns de sistem , de reguli, de lecții, de profesori, de colegi, de părinți sau chiar de tine, la finalul liceului, la momentul bilanțului poș constata că… nu ai făcut nimic. Te-ai plâns de tot și de toate, dar nu și de tine. Nu mi se pare a fi o opțiune corectă.

Cred cu ardoare că la finele liceului trebuie să ai o bază de pornire, prin care să nu irosești alți 4atru ani înmulțiți de patruzeci și patru de ori…Urmează timpul tău, numit propria viață. Atunci nu ai nicio scuză. Trebuie să reușești. Poți face ceea ce vrei, absolut tot. Șanse mari sunt să continui să studiezi, la universitate. Dacă ai muncit, în liceu, ai șanse să devii student. Dacă nu rămâne un vis nerealizabil…

Finalul liceului e pentru mine primul mare turnir pe care îl poți avea cu viața. Ești aproape adult. Tu și ceilalți au așteptări de la tine. Toți vor să vadă cum te descurci. Dacă o dai în bară, tu ești vinovatul. Timpul liceului oribil s-a terminat. Timpul tău e liber, vindicativ, sumativ. Ce o să faci? Nu mai a timp să îi critici pe ceilalți, nu mai e cazul să te plângi. Ai de ales: te lupți să ai un timp frumos, sau rămâi pe o ploaie oribilă. Și atunci primești eticheta de NEGLIJABIL!În puținul timp rămas, doresc tuturor absolvenților de liceu: trecuți, prezenți și viitori: SUCCES cu timpul pe care îl aveți!

Ana Majoran, clasa a 10-a A

Cum ar fi să empatizezi cu un profesor

Omul este considerat a fi cea mai inteligentă ființă de pe Terra. Gândirea rațională l-a condus pe om spre evoluție. A ajuns în vârful lanțului trofic, l-a făcut să evolueze și să devină conducătorul imperiului construit de omenire. De asemenea, tot prin intermediul gândirii a putut empatiza cu speciile inferioare, le-a folosit, îmblânzit. A găsit ș i modalitatea de a crea legături cu cei asemenea lui, a trăit emoții, a creat situații…

Din perspectiva unui elev care se consideră a face parte din specia: *trestia gânditoare,* aș vrea să empatizez cu un profesor. Nu neapărat cu un individ în sine, ci mai degrabă cu meseria. Profesia mi se pare a fi complicată, provocatoare, tolerantă, răbdătoare, epuizantă și chiar obositoare. Dar cred că și plină de multă responsabilitate. Eu așa cred că vede un elev profesorul: ca pe un om responsabil, care poate stăpâni o stare de agregare numită iritare, o lume plină de stres și vacarm. Un haos.

Am ascultat odată un profesor vorbind despre munca lui. E total diferit de felul în care elevul percepe lucrurile. Un profesor care își iubește meseria de profesor vorbește despre o lume care îi place, un loc spre care dimineața se trezește să se ducă cu drag și să nu fie un loc unde semnezi condica, ci unul în care faci față provocărilor și le duci spre un făgaș normal. Acolo e nevoie de multă răbdare, fiindcă muncești cu multe personalități, diferite, ca vârste, temperamente, prejudecăți și voințe. O profesoară căreia eu, în calitate de elev, îi acord calificativul de bună-probabil profesionistă, ar fi mai corect o auzeam odată măturisind: *după șase ore, muncite efectiv la clasă, simt că îmi pierd răbdarea, dar nu m-aș vedea niciodată muncind în alt domeniu. E visul meu din copilărie. Îmi place ceea ce fac*. Eu încă pendulez în a-mi alege meseria.

Și totuși profesorul are nesfârșită răbdare, asta ca să îl parafrazez pe Marin Preda cu elevii. Astăzi tinerii par lipsiți de această calitate. De aceea ocolesc meseria de profesor. Există și cazuri în care se specializează în domeniile pedagogiei, dar de cele mai multe ori fug de spațiul binecuvântat al școlii. Tinerii trăiesc fenomenul migrației, iar cei care aleg universități prin care sunt calificați pentru școală nu sunt nici ei neatinși de fenomen. Puțini binevoitori au răbdare să devină profesori. Bănuiesc că poate fi și o frică atavică de a nu fi tratat la catedră la fel cum i-ai tratat pe cei din fața ta când erai elev. E o limitare a rațiunii, o părăsire a domeniului numit umanitate. E momentul ca rațiunea să primeze: tinerii să redescopere rolul, importanța și pasiunea răbdării, a sentimentului de împlinire a datoriei, a luminării minților, a rescrierii valorilor, a redescoperirii valorilor naționale.

Pe 5 iunie e ziua învățătorului. Știu că în spatele fiecăruia dintre noi, la școală e un profesor, plin de răbdare, de compasiune, de rațiune. Îi mulțumesc profesorului că există, că mă dojenește, că mă ajută să mă descopăr, că mă face să pun întrebări și să rostesc răspunsuri. La mulți ani oriunde ai fi!

Sidonia Nache, clasa a 10-a A

Tinerii dezbat- experiență de neuitat

Când am auzit pentru prima dată de dezbateri eram în săptămâna școala altfel și pe atunci nu m-aș fi gândit că voi participa la Olimpiada de argumentare dezbatere și gândire critică *„Tinerii dezbat”*. A fost o săptămână plină de activități printre care și aceste dezbateri care mi-au atras atenția în mod special deoarece era ceva cu adevărat nou pentru mine. M-am implicat cu drag în această activitate alături de colegii mei.

Doamna director a venit cu vestea, cum că voi face parte din echipa ce va merge la olimpiadă, eram entuziasmată, dar pe deoparte începeau să încolțească și stările de nesiguranță. Participând pentru prima dată la această olimpiadă am avut o mulțime de emoții pe care am încercat să mi le controlez cât de mult posibil am putut, însă tremurul din voce mi-a dat bătăi de cap și o mică parte din emoțiile pe care le aveam le-au putut vedea și publicul. Știam că toți elevii din echipele de dezbateri erau începători, la fel ca mine, acest lucru m-a ajutat mult știind că toți avem șanse egale și nu eram singura emoționată. Am primit două moțiuni care trebuiau dezbătute, am lucrat la argumentarea lor alături de colegele de echipă încă din clipa în care s-au anunțat temele și până înainte de începerea olimpiadei. Am ieșit în fața publicului, eu fiind primul vorbitor, cu încredere în mine și în ceea ce urma să prezint. Eram presați de timp, însă am încercat să nu mă las copleșită de emoții, în mare parte, eu cred că am reușit.

Încă de la început am văzut această experiență ca pe o oportunitate de a mă putea dezvolta pe plan personal. Nu cred că sunt singura care are trac atunci când este nevoită să vorbească în public, însă nu poți trece peste această frică decât prin a o înfrunta direct. Prin participarea la aceste dezbateri am fost pusă în situația de a vorbi liber, în public, dar și de a fi destul de convingătoare prin ideile mele astfel încât arbitrii să fie convinși că situația pe care o susțineam este cea corectă. Consider că această olimpiadă a fost o modalitate de a îmi forma o gândire critică de care cu siguranță voi avea nevoie pe viitor.

La sfârșitul acestei olimpiade am obținut locul II în județul Harghita, este loc și pentru mai bine, dar în calitate de începător sunt mulțumită de ceea ce am realizat. Pe lângă acest loc, am obținut și experiență, o experiență care nu se poate compara cu nimic altceva. Vreau să mulțumesc doamnei profesoarei Jusztina Țepeș-Focșa pentru îndrumarea ce ne-a acordat-o, dar și doamnei director Laurențiu Mirela.

Nistor Anamaria, a 10-a B.

"Omul nu este decât o trestie, cea mai fragilă din natură: dar este o trestie gânditoare. Nu este nevoie ca universul întreg să se înverşuneze împotriva lui pentru a-l zdrobi. Un abur, o picătură de apă sunt de ajuns pentru a-l ucide. Dar chiar dacă universul întreg l-ar zdrobi, omul tot ar fi mai nobil decât cel care-l ucide..."

Acest fragment este probabil cel mai cunoscut dintre cugetările matematicianului, fizicianului, scriitorului, filosofului, misticului şi catolicului Blaise Pascal (1623-1662). Pentru majoritatea dintre noi, numele Pascal ne este asociat, în cel mai bun caz, cu două teorii: o lege fizică ce stă la baza hidrostaticii şi o teoremă matematică cu un hexagon înscris într-o conică. Într-un dicţionar enciclopedic apărut în anii '60, nota "moartea" lui Pascal în 1654, când "a abdicat de la raţiune în favoarea credinţei". Cine este acest Blaise Pascal, om al ştiinţei şi om al credinţei? Să încercăm să îl redescoperim în măsura în care ne-o permit câteva paragrafe.

Blaise Pascal s-a născut la 19 iunie 1623, la Clermont. De mic a fost atras de matematică. Sora lui scrie despre micul Blaise că, "de îndată ce atinse vârsta la care i se putea vorbi, apărură semnele unei inteligenţe cu totul ieşite din comun, prin observaţiile pe care le făcea mereu în legătură cu orice, dar mai ales prin întrebările pe care le punea despre natura lucrurilor, întrebări care surprindeau pe toată lumea". La 12 ani ochii îi cad pe geometrie. Tatăl i-a explicat cu ce se ocupă geometria şi i-a arătat diverse forme geometrice, fără să le numească însă, pentru a nu-l implica în acest univers care, considera el, nu era de vârsta lui. Blaise, la locul lui de joacă, începe să deseneze cercuri, triunghiuri şi alte forme geometrice. Botează el cercul cu numele de *rotund*, iar linia cu numele de *bară*. Se străduieşte să deseneze cât mai perfect aceste forme, după care interesul i se mută în găsirea de proporţii, de reguli, de teorii în spatele formelor. Aşa se face că, într-una din zile, tatăl îl surprinde în timp ce se juca. Întrebându-l ce face, Blaise îi explică cu nonşalanţă o idee pe care tatăl lui o recunoaşte a fi o teoremă a lui Euclid. Vorbindu-i de *rotunduri* şi de *bare*, Blaise îi explică şi alte descoperiri de-ale lui.

Progresele remarcabile ale lui Blaise continuă, iar la 19 ani el uimeşte din nou prin inventarea unei maşini aritmetice. Fără pană de scris şi hârtie, această maşinărie făcea calcule şi pentru prima oară scotea calculul matematic din "proprietatea" exclusivă a matematicienilor: acum şi oameni fără prea multă şcoală, folosind maşina aritmetică, puteau face calcule ce erau infailibile. În anii ce au urmat, Blaise a adus contribuţii valoroase în domeniul geometriei, al calculului infinitezimal, al teoriei numerelor, algebrei, calculului probabilităţilor. Dar încă dinainte de împlinirea vârstei de 20 de ani, în trupul său au apărut semnele unor boli care nu îl vor mai părăsi până la moarte. În următorii ani în viaţa lui are loc o schimbare majoră. Lecturile religioase îl apropie de Dumnezeu şi în suflet i se sădeşte ideea că viaţa nu are sens fără El. Lumescul îl interesează tot mai puţin, iar boala îl face să conştientizeze adevăratul loc al omului în universul creat. În această perioadă, pe când avea 23-24 de ani, îşi manifestă pentru prima oară interesul pentru mănăstirea austeră de la Port-Royal des Champs. Va rămâne însă departe de ea, datorită sfatului medicilor. Aceştia, pe motivul sănătăţii lui precare, i-au spus că viaţa la mănăstire nu i-ar face bine şi i-au recomandat să îşi petreacă timpul nu făcând eforturi intelectuale sau de alt gen, ci cu conversaţii lumeşti. "A fost partea din viaţa lui cea mai fără rost", scrie sora lui în "Viaţa domnului Pascal".

În final Blaise se ruşinează că pe motivul sănătăţii şi-a dat atâţia ani lumii şi revine la hotărârea iniţială de a părăsi lumescul şi de a se dedica total lui Dumnezeu, în mănăstirea de la Port-Royal. O altă soră de-a lui intrase în mănăstire în 1662. El o va face în 1655, în anul următor unei experienţe ce i-a marcat pentru totdeauna viaţa. Despre ea lumea avea să afle însă abia după moartea lui Pascal, când în căptuşeala hainei lui un servitor a descoperit o hârtie scrisă de mână: "Luni, 23 noiembrie [1654], ziua sfântului Clement, papă şi martir, precum şi a altor martirizaţi", scria Blaise identificând ziua, după care descrie experienţa mistică: "De la ora zece şi jumătate seara până la ora douăsprezece şi jumătate în miez de noapte. Foc. Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, Dumnezeul lui Iacob, nu al filosofilor şi al savanţilor. [...] Lepădarea de lume şi de toate, în afară de Dumnezeu. [...] Iar viaţa veşnică aceasta este ca să te cunoască pe tine, singurul, adevăratul Dumnezeu, şi pe Isus Cristos pe care l-ai trimis. M-am lepădat de El, l-am alungat, l-am tăgăduit; l-am răstignit. De El în veci să nu mai fiu despărţit. Şi El nu e de găsit decât pe calea arătată de Evanghelie. Întreagă şi mângâietoare renunţare. Supunere totală lui Isus Cristos şi duhovnicului meu."

Retras în mănăstire, Blaise şi-a luat două angajamente: să renunţe la toate plăcerile lumii, şi să renunţe la toate deşertăciunile. Iar un prim pas a fost renunţarea la servitori şi însuşirea unui regim alimentar drastic, motivat în parte şi de problemele sale de sănătate. Obiectul studiului lui a devenit acum Sfânta Scriptură, dar nu prin minte, ci prin inimă, după cum se exprima chiar el. Viaţa lui s-a întors total spre Isus Cristos şi şi-a făcut din rugăciune un obicei. Anii pe care i-a "pierdut" în lume au devenit motivaţia scrierii unei Apologetici creştine, prin care să demonstreze celor care ignoră credinţa, că există suficiente dovezi în sprijinul ei. Nu va ajunge să termine lucrarea propusă, dar după el au rămas zeci de mici fragmente, de idei, ce au fost reunite într-un volum intitulat "Cugetări".

Sursa wilkipedia

Promoția 2019 –laureați

Premiile Consiliului județean-pentru rezultatele școlare la olimpiadele școlare

1. 1. ***Drugă Alexandra***
2. 2. ***Bușțihan Cătălin***
3. 3. ***Dandu Narcisa***

Premiul Cancelariei-pentru spiritul LTC

Labonțiu Gabriela

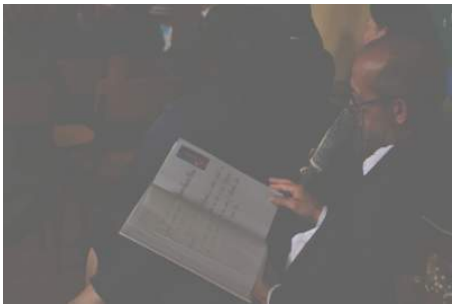
Premiul ISJ Harghita-pentru reprezentarea școlii harghitene

Gal Mădălin

Debut -fotoreportaj

Tamas Ilyes, clasa a 9-a B

Urare de sfârșit de an școlar de la Consiliul Elevilor

La sfârșit de an, toți elevii, și cei reprezentanți, sunt cuprinși de febra vacanței. Consiliul Școlar al Elevilor LTC a combătut această moleșeală și a pus bazele a două proiecte ce vor fi derulate la nivel de școală.

Primul constă în înființarea unui club de dans și implicit a unui ansamblu de dans popular format în întregime din elevi ai LTC, urmând ca după o pregătire intensă, la începutul anului școlar 2019-2020 să ne ocupăm de un spectacol-debut.

Cel de-al doilea se focusează pe plăcerea elevilor de a citi și de a împărtăși o carte bună cu cei dragi. Va fi un concurs de donare de cărți care se va centra pe cunoașterea celor din jur. După o consultare cu principalii beneficiari, elevii, este posibil ca un club de carte să mențină topicul în școală.

Dragi elevi, vacanță plăcută din partea CȘE LTC!

Țepeș Focșa Carina , cls a 10-a B

Coordonator: prof. *Mirela Laurențiu*
Responsabil copertă: prof.*Jusztina* Țepeș-*Focșa*

Responsabil articole: prof. *Raluca Zbanca-Răucescu*; prof. *Elvira Bort*ă

Responsabil tehnoredactare: prof. *Mirela Laurențiu*

Responsabil ISSN: bibliotecar *Anca* Țepeluș

Redactorii: elevii: *Nache Sidonia, Majoran Ana Iulia, Kinga Bege, Mădălina Moldovan, Crina Blagu, Noemi Kristea, Daniela Zănoagă, Tamas Ilyes,*Țepeș *Carina, Larisa Csatlos, Ana Maria Nistor*

CUTIA CU MĂRGELE

LICEUL TEHNOLOGIC CORBU ANUL I, NR.5, 2019

LUNA IUNIE

Cutia cu mărgele = ISSN 2602-0769, ISSN-L 2602-0769

